

нието ще бжде изкупено. Така ще устроиш живота си, че ще благославяшъ едничкия си грѣхъ. . . Тѣй е, драги! Азъ много мислихъ и дойдохъ до това решение. Послушай ме. .

(Дълго мълчание. Самокосовъ се бори съ себе си. Разлоговъ го гледа изпитателно. Двамата увлечено пушатъ).

Самокосовъ. (Като вдига смѣло глава) Добре! . . . Думата е дадена . . . Но тайна. Азъ само съ тебе ще се срѣщамъ. Съгласенъ. Разлоговъ. Честна дума!
Самокосовъ. Да!

(Двамата повторно си стискатъ ржцетѣ)

Разлоговъ. Разбира се, честна дума, но не тая на домбазитѣ, на тия, чийто моралъ е да живѣятъ отъ залъкъ на униженитѣ. Ние сме реформатори. Следъ като осигуримъ себе си — ще помислимъ и за хала на онеправданитѣ, подтиснатитѣ.

Самокосовъ. (Разколебан). Но ако ни заловятъ?

Разлоговъ. Бжди спокоенъ. Взети сж всички мѣрки. Тѣзи дете се опитаха съ първитѣ хилядарки — ни дадоха поука.

Самокосовъ. Кога ще почнемъ?

Разлоговъ. Утре ше ти донеса образецъ. (Засмѣнъ). Така те искамъ! А за да се знае, че думи сме дала: ето хиляда лева (дава му нѣколко банкноти). Това е за черпня . . . Поразвесели се. Зеръ вие художницитѣ, когато сте безъ пари — черъ ви е свѣта.

Самокосовъ. (Приема паритѣ и се засмива). Правъ си.